

ROAR

30 de femei. 30 de povești

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern (1981) este o autoare irlandeză, născută în Dublin, care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc (P.S. I Love You, 2004; ALLFA, 2005)*, a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind imediat un succes internațional. Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de țări și vândute în peste 25 de milioane de exemplare.

În *ROAR* aduce laolaltă treizeci de povești tulburătoare și amuzante, duioase și crude – povești prin care pătrundem în lumea a treizeci de femei cât se poate de diferite, unite, însă, de faptul că toate își regăsesc echilibrul, puterea, hotărârea de care au nevoie pentru a-și schimba viața.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern puteți găsi pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) și Facebook (CeceliaAhernOfficial), precum și pe site – www.cecilia-ahern.com.

„Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa.“

Cecelia Ahern

De aceeași autoare:

Perfecți

Defecți

P.S. Te iubesc (ecranizat P.S. I Love You)

Suflete pereche (ecranizat Love, Rosie)

Prietenul nevăzut

Dispăruți fără urmă

Mulțumesc pentru amintiri

Cartea viitorului

Cadoul

Întâlnire cu Viața

O sută de nume

Cum să te îndrăgostești

Anul în care te-am întâlnit

CECELIA AHERN

ROAR

30 de femei. 30 de povești

Traducere din limba engleză și note de
Gabriel Tudor

<https://www.all.ro/roar-cecelia-ahern.html>

Pentru toate femeile care...

*Sunt femeie, ascultă-mi urletul,
n-am să renunț, obișnuiește-te cu sunetul.*

Helen Reddy și Ray Burton

Nota editorului

În *Roar*, Cecelia Ahern îmbină cu mult farmec figurile de stil neobișnuite și sugestive cu firele narrative simple, dar captivante. Unul dintre mijloacele prin care reușește să surprindă cititorii este ideea inedită din spatele fiecărei povești, felul în care creează imagini frapante prin trecerea în plan real, la modul propriu, a unui clișeu – fie că este vorba despre o situație-clișeu, fie că este vorba despre o exprimare, o expresie-clișeu la al cărei sens propriu nu ne mai gândim de multă vreme. Prin simpla construire a unei „lumi *mot á mot*“, autoarea dezvăluie trăirile cele mai intime și mai dureroase ale protagonistelor celor treizeci de povestiri.

Tocmai din această abordare ingenioasă decurge și cea mai mare provocare cu care se confruntă edițiile traduse ale cărții de față. Expresiile și locuțiunile de la care pornește autoarea și pe care sunt construite cele treizeci de narațiuni sunt adânc înrădăcinate în limba engleză, iar traducerea le poate reda doar parțial semnificația și farmecul.

Dacă pentru unele dintre povestiri a putut fi găsit echivalentul perfect – în limba română, ca și în limba engleză, când cineva este teribil de jenat de un gest penibil, poate

spune că-și dorește să îl înghită pământul, să dispară; ei bine, în carte apare o lume de sub pământ, în care se refugiază femeile atunci când nu mai fac față sentimentului de rușine: pământul se deschide, la propriu, și ele coboară acolo –, pentru altele, narațiunea va juca rolul principal, iar jocul de cuvinte va trece pe planul secund.

Astfel, în spiritul transpunerii în planul *mot á mot*, în carte întâlnim o femeie care se destramă, copleșită de greutatea (*unravelling*); o femeie care mănâncă fotografii – se hrănește cu amintiri, cuprinsă de nostalgie la gândul vremurilor ferice din trecut; o femeie care are un ceas ce ticăie înfiorător de tare – ceasul biologic; o femeie căreia neurologii îi descoperă o pană în creier și care pare exagerat de distrată și de neatență, însă, în realitate, este pur și simplu epuizată (*feather-brain*); o femeie care începe să poarte pantofii soțului ei și reușește să vadă viața așa cum o vede el (*walking in his shoes*).

Câteva dintre povestiri pornesc de la jocuri de cuvinte sau expresii intraductibile – în aceste cazuri, a fost păstrată povestea originală, iar jocul de cuvinte a fost explicat în așa fel încât narațiunea să aibă sens și semnificația ei să fie redată cât mai fidel. Astfel, *strong suit* din limba engleză, cu traducerea literală de „costum puternic“ și cu sensul figurat de „punct forte“, a fost explicat, iar personajul își caută punctul forte... sub forma unui obiect de îmbrăcăminte. În mod similar, *cherry picking* („a culege cireșe“) și-a găsit echivalentul în „a alege ce-i mai bun“, iar personajul învață să aleagă ce-i mai bun în viață pornind de la o slujbă într-o livadă de cireși.

Cuprins

Femeia care dispărea încet	15
Femeia care era ținută pe raft	29
Femeia căreia i-au crescut aripi	39
Femeia care a fost hrănită de un rățoi	49
Femeia care s-a pomenit cu urme de mușcături pe piele	59
Femeia care credea că i s-a stricat oglinda	75
Femeia care a fost înghițită de podea și a întâlnit dedesubt o mulțime de alte femei	89
Femeia care a comandat specialitatea de somon	107
Femeia care mânca fotografii	117
Femeia care și-a uitat numele	127
Femeia care avea un ceas ce ticăia	143
Femeia care a sădit semințele îndoielii	153
Femeia care și-a returnat și și-a schimbat soțul	167
Femeia care și-a pierdut simțul practic	189
Femeia care a umblat în pantofii bărbatului ei	197
Femeia care avea o pană în creier	211
Femeia care-și ținea inima pe mâneacă	225

Femeia care purta roz	235
Femeia care a fost luată de vânt	259
Femeia care avea un punct forte	267
Femeia care vorbea femineza	281
Femeia care a descoperit lumea într-o stridie	293
Femeia care proteja gonadele	303
Femeia care a fost înghesuită într-un sertar	309
Femeia care a sărit într-o căruță cu muzicanți	319
Femeia care zâmbea	333
Femeia care credea că iarba e mai verde în curtea vecinilor	337
Femeia care se destrăma	347
Femeia care alegea ce-i mai bun	361
Femeia care urla	369

Femeia care dispărea încet

1

Cineva bate ușor la ușă și apoi o deschide. Asistenta Rada intră în încăpere, închizând ușa în urma ei.

— Sunt aici, spune femeia, încetișor.

Rada scrutează cu atenție camera, urmărind sunetul vocii ei.

— Sunt aici, sunt aici, sunt aici, sunt aici, sunt aici, repetă femeia, în șoaptă, până ce Rada încetează s-o mai caute cu privirea.

Are ochii ațintiți prea sus și se concentrează pe partea stângă a camerei, spre găinațul de pasăre întins pe pervaz de ploaia domoală ce a căzut neîncetat vreme de trei zile.

Femeia oftează delicat, așezată pe bancheta încastrată în perete chiar lângă pervaz. Dincolo de geam se zărește campusul studentesc. A venit la Spitalul Universitar atât de încrezătoare că va fi vindecată, dar acum, după șase luni, se simte ca un cobai, examinată și întoarsă pe toate părțile de medici și de cercetători care depun eforturi tot mai disperate pentru a-i înțelege boala.

A fost diagnosticată cu o tulburare genetică rarisimă și complexă, care duce la dispariția cromozomilor din trupul ei. Aceștia nu se autodistrug, nici nu se descompun, nici măcar nu suferă mutații – toate funcțiile organelor ei par perfect normale; analizele relevă că totul e în ordine și că femeia e pe deplin sănătoasă. Mai simplu spus, ea dispare, dar este încă aici.

La început, dispariția ei a fost treptată, lentă. Abia dacă observai ce se întâmpla. Toată lumea din jur se mira – „Aaa, scuză-mă, n-am văzut că ești și tu aici!“, mulți nu-i mai distingeau bine conturul corpului și se împingeau în umerii ei, o călcau pe picioare, dar nu se alarma nimeni. Sau cel puțin nu la început.

Dispărea într-un ritm uniform. Nu era ca și cum i-ar fi dispărut câte un braț sau câte un picior, ori ar fi rămas, brusc, fără o ureche; era o dispariție egală, lentă; femeia se împuțina. Devenea o licărire stinsă, ca aburul ce se ridică, dansând parcă, de pe o autostradă fierbinte, vara. Era un contur palid, cu un nucleu nestatornic. Dacă-ți concentrai bine privirea, puteai ghici unde se află, în funcție de fundal și de ce era în jurul ei. Și-a dat repede seama de un lucru: cu cât încăperea era mai dezordonată și mai aglomerată, cu atât putea fi văzută mai ușor de ceilalți oameni. Practic, era invizibilă dacă stătea în fața unui perete gol. Așa că a început să caute tapetele de perete cu modele vii, ca un pictor care-și caută pânza cea mai potrivită, se așeza pe scaune împodobite cu țesături decorative; astfel, silueta ei estompa modelul și le dădea oamenilor motive să se concentreze, să privească

mai atent. Chiar și când a devenit de-a dreptul invizibilă, ea încă se lupta să fie zărită.

Cercetătorii și medicii au examinat-o luni în șir, jurnaliștii i-au luat interviuri, fotografiile au făcut tot posibilul s-o imortalizeze pe peliculă, dar niciunul dintre ei nu încerca neapărat s-o ajute să se vindece. De fapt, oricât de grijulii și de amabili erau unii dintre ei, cu cât starea femeii se agrava, cu atât îi incita mai tare situația. Ea era pe cale să dispară cu totul și nimeni, nici măcar cei mai mari experți din lume, nu avea habar de ce.

— A venit o scrisoare pentru tine, îi spune acum Rada, smulgând-o din gândurile în care era cufundată. Cred c-ai vrea s-o citești pe dată.

Curiozitatea fiindu-i stârnită, femeia își abandonează gândurile.

— Sunt aici, sunt aici, sunt aici, sunt aici, rostește ea abia auzit, așa cum fusese instruită să facă.

Rada urmează sunetul vocii ei, ținând în mână plicul din hârtie tare, pe care apoi îl întinde către spațiul gol din fața ei.

— Mulțumesc, spune femeia, luând plicul și studiindu-l.

Deși hârtia are o nuanță elegantă, de roz prăfuit, îi amintește de invitațiile la petrecerile pentru copii pe care le primea când era mică și se simte la fel de entuziasmată ca atunci. Rada e și ea nerăbdătoare, ceea ce o face pe femeie curioasă. Nu e un lucru ieșit din comun să primească scrisori – în fiecare săptămână sosesc zeci de plicuri, din toată lumea; experți care-și dau cu părerea, profitori dornici să-i devină prieteni, fundamentalști religioși care vor să fie

alungată, ca o piază rea, indivizi libidinoși care o imploră să le dea voie să-și împlinească toate dorințele depravate cu o femeie pe care o simt, dar n-o pot vedea. Dar acum trebuie să recunoască: are impresia că acest plic, ce poartă numele ei scris cu litere mari și caligrafice, e diferit de toate celelalte.

— Recunosc plicul, îi spune Rada, bucuroasă, așezându-se lângă ea.

Femeia desface cu băgare de seamă plicul scump. Atingerea lui îi oferă o senzație deosebită, simte în el ceva plin de promisiuni și de alinare. Scoate biletul scris de mână din plic.

— Profesoara Elizabeth Montgomery, citesc ele, într-un glas.

— Știam eu! În sfârșit! exclamă Rada, căutând mâna în care ține biletul și strângându-i-o cu putere.

2

— Sunt aici, sunt aici, sunt aici, sunt aici, repetă femeia, pe când echipa medicală o ajută să se mute într-un alt spital, care o va adăposti pentru cine știe câtă vreme.

Rada și alte câteva asistente de care s-a apropiat o însoțesc de la salon la limuzina trimisă de Elizabeth Montgomery, care o așteaptă în fața ușii. Nu toți medicii s-au adunat să-și ia rămas-bun de la ea; cei absenți protestează față de plecarea neașteptată a femeii, după toate eforturile lor și după toată dedicarea de care dăduseră dovadă.

— Sunt în mașină, șoptește ea și portiera se închide.

3

Disparația nu implică nicio durere fizică. Nu doare deloc. Pe plan emoțional, însă, lucrurile stau cu totul altfel.

Avusese pentru prima oară senzația că dispăre, pur și simplu, după ce împlinise cincizeci de ani, dar n-a devenit conștientă de dispărerea ei fizică decât în urmă cu trei ani. Procesul era lent, însă constant. I se spunea întruna „N-am văzut că erai și tu aici“ sau „N-am auzit când te-ai strecurat înăuntru“, ori o colegă se oprea din vorbit și lua de la început o poveste pe care ea o auzise deja, căci fusese acolo tot timpul, dar colega n-o observase. Cu timpul, ea a obosit să le tot repete celorlalți că era lângă ei din start și frecvența acestor comentarii o îngrijora. A început să poarte haine în culori vii, chiar țipătoare, și-a vopsit părul într-o nuanță mai deschisă, vorbea mai tare, gesticula, mergea cu pași apăsați – totul ca să se facă remarcată în mulțime. Simțea nevoia fizică de a apuca oamenii de obraji, întorcându-le fețele în direcția ei și forțându-i să o privească în ochi. Voia să strige: *Uitați-vă la mine!*

În cele mai grele zile se întorcea acasă cu totul copleșită și disperată. Se privea în oglindă doar ca să se asigure că mai era acolo, să-și reamintească ei înseși că există; începuse chiar să poarte în poșetă o oglindă mică, pentru acele momente în care se afla în metrou și era sigură că dispăruse.

Crescuse în Boston, apoi se mutase în New York, gândindu-se că un oraș cu opt milioane de locuitori era locul ideal în care să găsească prietenie, iubire, relații, să înceapă o

viață nouă. Și multă vreme chiar așa fusese, dar ultimii ani o învățaseră altceva: cu cât erau mai mulți oameni în jur, cu atât se simțea mai singură. Deoarece singurătatea ei era amplificată. Acum era în concediu medical, dar înainte lucrase pentru o companie ce asigura servicii financiare globale, având 150.000 de angajați răspândiți în peste 156 de țări. Sediul din Park Avenue, unde se afla și biroul ei, adăpostea aproape trei mii de angajați și, totuși, pe măsură ce treceau anii, ea se simțea tot mai trecută cu vederea și ignorată.

La treizeci și opt de ani intrase prematur în menopauză. Transpira abundent în pat, adesea atât de rău încât trebuia să schimbe așternuturile de două ori pe noapte. Se simțea frustrată, copleșită de o furie explozivă. În perioada aceea, voia să fie absolut singură. Anumite țesături îi iritau pielea și îi înrăutățeau bufeurile, iar bufeurile o înfuriau și mai tare. În doi ani luase în greutate zece kilograme. Își cumpăra haine noi, dar nimic nu părea să-i vină bine. Nu se simțea comod în propria piele, era nesigură pe ea la ședințele dominate de bărbați, la care altădată se simțea ca peștele în apă. I se părea că toți bărbații din încăpere știau, că toată lumea vedea cum i se înroșea brusc gâtul, cum îi transpira fața, iar hainele i se lipeau de piele în mijlocul unei prezentări sau al unui prânz de afaceri. Nu voia să se uite nimeni la ea în asemenea momente. Nu voia s-o vadă nimeni.

Seara, când ieșea în oraș, vedea trupuri feminine tinere, în rochii minuscule și pantofi cu tocuri ridicol de înalte, unduindu-se în ritmul melodiilor pe care și ea le știa și le